

Posudek oponenta bakalářské práce

Pavla Vidanová, Internet a kulturní paměť, UK FHS, Praha 2008, 29 s.

Předložená práce se skládá z úvodu, dvou hlavních částí, rozčleněných shodně do tří podkapitol a závěru. Badatelský problém si autorka v úvodu vymezila slovy: „Náplní této práce je úvaha nad vztahem média internetu a kulturní identity společností, která má konkrétně podobu tzv. kulturní paměti. Přesněji řečeno, jedná se o úvahu nad tím, zda, příp. jak se může kulturní paměť jakožto výraz kulturní identity určitého společnosti ustavit a předávat právě v prostředí internetu“ (s. 1). Zároveň s vymezením problému Pavla Vidanová předložila v úvodu čtenáři i tezi, která „říká přibližně to, že internet jednak narušuje stávající kulturní paměť společností, jejímž médiem je písmo, jednak ze své povahy nemůže být médiem nějaké nové kulturní paměti“ (s. 2). Z hlediska užitých metod se autorka v tuto chvíli přiznala pouze k inspiraci plynoucí z pojetí kulturní paměti Jana Assmanna.

V první části nazvané „Teoretická východiska“ (s. 3 – 6) autorka vymezuje především základní pojmy (kolektivní, komunikativní a kulturní paměť) a to v naprosté převaze, jak se sama přiznává, „parafrází“ textů Jana Assmanna (viz pozn. 3, s. 3).

Druhá část, nesoucí název „Internet“ (s. 7 – 25), je věnována zejména vztahu internetu a kolektivní paměti a internetu a času.

Z formálního hlediska práce vykazuje řadu méně závažných i zcela nepřijatelných pochybení. Za nejzávažnější pochybení považuji autorčin systém citování sekundární literatury, který spočívá pouze v odkazu na text, ze kterého čerpá a to bez uvedení příslušných stran. Zcela nepřijatelné jsou odkazy v podobě „následující část, není-li uvedeno jinak, parafrázuje“... (viz s. 3, 7, 11). Celá první část tak má v naprosté většině podobu špatně odvedené „reference“ Assmannových textů.

Z obsahového hlediska musím práci vytknout především absenci struktury spočívající v jasném položení otázky a především vymezení pracovního postupu. Celkově tak práce budí dojem pouhé obhajoby spíše „citem“ vystavěné (již výše citované) teze a to cestou velmi výběrové argumentace čerpané ze sekundární literatury a velmi chabých pokusů o „vlastní“ (mnohde nelze rozeznat samostatnou práci autorky a argumentaci pocházející ze sekundární literatury) analýzu fenoménu internet, z nichž však vyvozuje obecné závěry.

Téma, jak ho Pavla Vidanová prezentuje v úvodu, je beze sporu velmi aktuální a řadu autorkou naznačených cest k jeho interdisciplinárnímu rozboru musím označit za relevantní, nicméně v dané podobě je práce nedokončená a jak jsem již naznačil, chybí v ní jasně vymezené dílčí badatelské otázky.

Na základě výše řečených výtek musím konstatovat, že předložená práce Pavly Vidanové neodpovídá nárokům kladeným na bakalářské práce a proto ji nedoporučuji k obhajobě.

Mgr. Jan Tuček